

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 630

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 4 iulie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
880. — Ordin al ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și administrației pentru aprobarea reglementării tehnice „Cod de proiectare pentru structuri în cadre din beton armat, indicativ NP 007-2025”	2
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 170 din 19 mai 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	3–9
Decizia nr. 176 din 19 mai 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	10–15

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL DEZVOLTĂRII, LUCRĂRILOR PUBLICE ȘI ADMINISTRAȚIEI

ORDIN

pentru aprobarea reglementării tehnice

„Cod de proiectare pentru structuri în cadre din beton armat, indicativ NP 007-2025”

În conformitate cu prevederile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 2 alin. (3) din Regulamentul privind activitatea de reglementare în construcții și categoriile de cheltuieli aferente, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 203/2003, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 5 pct. 31) din Hotărârea Guvernului nr. 477/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Hotărârii Guvernului nr. 1.016/2004 privind măsurile pentru organizarea și realizarea schimbului de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice, precum și al regulilor referitoare la serviciile societății informaționale între România și statele membre ale Uniunii Europene, precum și Comisia Europeană, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Procesul-verbal de avizare nr. 2 din 26.09.2024 al Comitetului tehnic de specialitate CTS A Rezistență mecanică și stabilitate, Subcomitetul construcții civile, industriale și agricole și Procesul-verbal de avizare nr. 2 din 22.05.2025 al Comitetului tehnic de coordonare generală, precum și faptul că reglementarea tehnică a fost adoptată cu respectarea procedurii de notificare prevăzute de Directiva (UE) 2015/1.535 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 septembrie 2015 referitoare la procedura de furnizare de informații în domeniul reglementărilor tehnice și al normelor privind serviciile societății informaționale, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 241 din 17.09.2015,

în temeiul art. 12 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 477/2020, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă reglementarea tehnică „Cod de proiectare pentru structuri în cadre din beton armat, indicativ NP 007-2025”, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin nu se aplică obiectivelor/proiectelor de investiții, indiferent de sursa de finanțare, publică sau privată:

a) pentru care există un certificat de urbanism emis, în termen de valabilitate la data intrării în vigoare a prezentului ordin, pe baza căruia a fost începută procedura de avizare;

b) pentru ale căror studii de fezabilitate/documentații de avizare a lucrărilor de intervenții/proiecte tehnice de execuție au fost inițiate procedurile de achiziție publică până la data intrării în vigoare a prezentului ordin, prin transmiterea spre publicare a anunțului de participare/emiterea invitației de participare;

c) ale căror proiecte tehnice de execuție sunt în curs de elaborare sau, după caz, în curs de elaborare în baza studiilor de fezabilitate/documentațiilor de avizare a lucrărilor de intervenții menționate la lit. b);

d) ale căror studii de fezabilitate/documentații de avizare a lucrărilor de intervenții/proiecte tehnice de execuție au fost recepționate de investitorul public sau privat/beneficiarul public

sau privat ori au fost depuse spre avizare/aprobare până la data intrării în vigoare a prezentului ordin;

e) pentru care au fost aprobați indicatorii tehnico-economici anterior intrării în vigoare a prezentului ordin;

f) pentru care, la data intrării în vigoare a prezentului ordin, există o autorizație de construire în termen de valabilitate, chiar dacă nu a fost făcut încă anunțul privind începerea lucrărilor, conform Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

g) pentru care există un contract de finanțare în valabilitate la data intrării în vigoare a prezentului ordin;

h) ale căror lucrări sunt în curs de execuție la data intrării în vigoare a prezentului ordin.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului lucrărilor publice și amenajării teritoriului nr. 1/N/13.01.1997 pentru aprobarea „Cod de proiectare pentru structuri în cadre din beton armat, indicativ NP 007”, publicat în Buletinul Construcțiilor nr. 10/1997, își încetează aplicabilitatea.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare în 180 de zile de la data publicării.

Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației,
Cseke Attila-Zoltán

București, 23 iunie 2025.
Nr. 880.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 630 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 170

din 19 mai 2025

Dosar nr. 2.656/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Cristina Truțescu	— judecător la Secția I civilă
Mariana Hortolomei	— judecător la Secția I civilă
Daniel Marian Drăghici	— judecător la Secția I civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Valentina Vrabie	— judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ștefan Ioan Lucaciuc	— judecător la Secția a II-a civilă
Marcela Marta Iacob	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Maria Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Gheza Attila Farmathy	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Florina Secrețeanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Nicoleta Ghica-Velescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 2.656/1/2024, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Elena Adriana Stamatescu, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia — Secția I civilă, în Dosarul nr. 2.853/85/2022.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; părțile nu au depus puncte de vedere asupra chestiunii de drept.

6. De asemenea, referă asupra faptului că au fost transmise de către instanțele naționale hotărâri judecătorești și opinii teoretice exprimate de judecători în materia ce face obiectul sesizării, iar Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la această problemă de drept.

7. În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

8. Curtea de Apel Alba Iulia — Secția I civilă a dispus, prin încheierea din 23 octombrie 2024, în Dosarul nr. 2.853/85/2022, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă prestarea de către reclamantă, medic în cadrul direcției de sănătate publică — laboratorului diagnostic și investigare în sănătate publică — laboratorului de microbiologie, atât a activităților pentru care beneficiază de un spor de 15-25% din salariul de bază, conform art. unic pct. 7 din anexa nr. 1 la Regulamentul-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă prevăzute în anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a condițiilor de acordare a acestuia, pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Sănătate și asistență socială”, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018, cu modificările și completările ulterioare (Regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018), cât și a activităților pentru care beneficiază de un spor de 55-85% din salariul de bază, conform art. unic lit. A pct. 2 din anexa nr. II la Regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018 (activitatea HIV/SIDA), deschide dreptul acesteia la acordarea sporului în cuantum mai mare, aferent întregului program de lucru, sau devin aplicabile prevederile art. 8 din Regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018 privind acordarea fiecărui spor proporțional cu timpul lucrat în aceste condiții.

9. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 18 noiembrie 2024, cu nr. 2.656/1/2024, termenul de judecată fiind stabilit la data de 19 mai 2025.

II. Norma de drept intern ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

10. *Regulamentul-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă prevăzut în anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a condițiilor de acordare a acestuia, pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Sănătate și asistență socială”, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018, cu modificările și completările ulterioare*

Art. 8. — „(1) Sporurile pentru condiții de muncă se acordă corespunzător timpului lucrat la locurile de muncă prevăzute în regulamentul-cadru.

(2) Personalul altor unități care își desfășoară activitatea la unul dintre locurile de muncă prevăzute în anexele la prezentul regulament-cadru beneficiază de sporul prevăzut la locurile de muncă respective proporțional cu timpul cât prestează activitate la aceste locuri de muncă.

(3) Personalul care în cadrul programului de lucru își desfășoară activitatea fracționat la mai multe locuri de muncă prevăzute în anexele la prezentul regulament-cadru, cu sporuri diferite, va beneficia de sporul prevăzut pentru fiecare loc de muncă, în funcție de timpul efectiv prestat în aceste locuri. Evidența timpului lucrat efectiv, în ore și în zile, în diferite locuri de muncă unde se acordă spor în procente diferite, precum și certificarea efectuării acestuia se realizează de către șeful fiecărui/fiecărei compartiment/secții/laborator/structuri.

(4) Sporul prevăzut în anexa nr. 2 la articolul unic lit. A pct. 9 teza a II-a, acordat pentru situația de risc epidemiologic determinată de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, nu se poate acorda cumulativ cu alte sporuri pentru condiții de muncă deosebit de periculoase. În situația în care, pentru activitatea desfășurată în cadrul programului normal de lucru, ar putea fi acordate sporuri pentru condiții de muncă ce nu se pot cumula, personalul va beneficia de sporul al cărui quantum este mai mare.”

Anexa nr. 1 — Mărirea sporului pentru condiții periculoase acordat în baza prevederilor art. 7 alin. (1) lit. a) de la cap. II din anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare

Articol unic. — „Personalul care își desfășoară activitatea în condiții periculoase beneficiază de sporul prevăzut la art. 7 alin. (1) lit. a) de la cap. II din anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare, după cum urmează: Spor de la 15% până la 25% din salariul de bază: (...)”

7. personalul de specialitate medico-sanitar și auxiliar sanitar din laboratoare/compartimente de analize medicale, de bacteriologie, parazitologie, inframicrobiologie, microbiologie, virusologie, imunologie, enzimologie, chimie sanitară, toxicologie, analize chimice, biologice, biochimice și citologice; (...)”

Anexa nr. 2 — Mărirea sporului pentru condiții deosebit de periculoase acordat în baza prevederilor art. 7 alin. (1) lit. b) de la cap. II din anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare

Articol unic. — „Personalul care își desfășoară activitatea în condiții deosebit de periculoase beneficiază de sporul prevăzut la art. 7 alin. (1) lit. b) de la cap. II din anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare, după cum urmează:

A. Spor de la 55% până la 85% din salariul de bază: (...) **2.** personalul de specialitate medico-sanitar și auxiliar sanitar care își desfășoară activitatea în laboratoarele de microbiologie din cadrul direcțiilor de sănătate publică, care lucrează teste HIV/SIDA; (...)”

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept

11. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Sibiu — Secția I civilă, la data de 29 noiembrie 2022, cu nr. 2.853/85/2022, reclamanta X a solicitat, în contradictoriu cu pârâta Direcția de Sănătate Publică a Județului Sibiu:

— obligarea pârâtei la plata sporului pentru condiții deosebit de periculoase, în cuantum de 85%/lună din salariul de bază începând cu data de 29 noiembrie 2019 și pe viitor, cuvenit personalului medico-sanitar care își desfășoară activitatea în laboratorul diagnostic și investigare în sănătate publică — laboratorul de microbiologie, în condiții deosebit de periculoase;

— obligarea la plata diferențelor dintre sporul pentru condiții deosebit de periculoase stabilită în cuantum de 85% lunar din salariul de bază și sporul efectiv achitat de 18%, începând cu data de 29 noiembrie 2019 și pe viitor, actualizate cu indicele de inflație și dobânda legală, de la data scadenței și până la data plății efective.

12. Prin *Sentința civilă nr. 815 din 18 octombrie 2023* a fost respinsă excepția prescripției dreptului material la acțiune, invocată de pârâtă, a fost admisă în parte acțiunea și a fost obligată pârâta să plătească reclamantei sporul pentru condiții deosebit de periculoase în cuantum de 55%, calculat la salariul de bază, începând cu data de 29 noiembrie 2019, și diferența rezultată dintre sporul acordat în procent de 18% și sporul pentru condiții deosebit de periculoase în cuantum de 55%, calculat la salariul de bază, începând cu 29 noiembrie 2019, și pe viitor, sume ce vor fi actualizate cu rata inflației și cu dobânda legală penalizatoare, de la data scadenței și până la data plății efective.

13. Pentru a pronunța această sentință, tribunalul a reținut că reclamanta este angajată pârâtei, în calitate de medic primar în specialitate de laborator, desfășurând activitate în cadrul laboratorului de microbiologie.

14. Pe fondul cauzei, s-a reținut că reclamanta este salarizată în baza Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (*Legea-cadru nr. 153/2017*), care, la art. 23, reglementează acordarea sporurilor pentru condiții de muncă. În aplicarea acestui text legal s-a emis Regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018.

15. Sporul ce se acordă în locul de muncă unde reclamanta își desfășoară activitatea este reglementat în anexa nr. 2 din regulamentul-cadru.

16. Din actele dosarului rezultă că pârâta, prin dispoziția din 7 mai 2018, a stabilit sporurile în procent diferit pentru angajați, respectiv pentru reclamantă în procent de 18%, ce se calculează raportat la un spor de 15-25%, conform art. unic pct. 7 din anexa nr. 1 și un spor de 55-85%, conform art. unic lit. A pct. 2 din anexa nr. 2 din Regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018, pentru activitatea HIV/SIDA; prin acest act s-a făcut o medie de 4 zile cu 55% și 16 zile cu 15% prin rotație câte o lună pe semestru.

17. Astfel pârâta a combinat sporul de 55-85%, ce se acordă pentru condiții deosebit de periculoase, cu sporul de 15-25%, ce se acordă pentru condiții periculoase.

18. Instanța de fond a apreciat că această modalitate de diferențiere a sporurilor este nelegală, deoarece reclamanților nu le sunt aplicabile dispozițiile art. 8 din Regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018, deoarece nu sunt încadrați și în alte unități și nici nu desfășoară activitatea fracționat la mai multe locuri de muncă, iar art. 7 alin. (4) din capitolul II din anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017 prevede că sporul pentru condiții periculoase și cel pentru condiții deosebit de periculoase nu pot fi acordate cumulativ aceleiași persoane.

19. Analizând actele și probele administrate în cauză, instanța de fond a constatat că, în raport cu activitatea desfășurată de reclamantă și cu locul de muncă al acesteia, în speță au aplicabilitate dispozițiile art. unic din anexa nr. 2 la Regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018, astfel încât reclamanta beneficiază de un spor de la 55% până la 85% din salariul de bază.

20. *Împotriva acestei sentințe a declarat apel pârâta Direcția de Sănătate Publică a județului Sibiu*, solicitând admiterea apelului, modificarea sentinței și respingerea acțiunii pe cale de excepție, ca fiind prescrisă, iar pe fondul cauzei, ca neîntemeiată.

21. În motivare, cu privire la fondul cauzei, apelanta-pârâtă a arătat, în esență, că acțiunea petentei este netemeinică și nelegală sub aspectul acordării sporului maxim de 85% pentru condiții periculoase, având în vedere activitatea în laboratorul de diagnostic și investigare în sănătate publică din cadrul Direcției de Sănătate Publică a Județului Sibiu, că în cauză sunt aplicabile dispozițiile art. 8 din Regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018 și că, în conformitate cu prevederile art. 25 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017, suma sporurilor și indemnizațiilor acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator principal de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază la care se adaugă cuantumul gărziilor fără spor.

22. La termenul din 25 septembrie 2024, instanța a pus în discuția părților necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul prevederilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cu interpretarea problemei de drept arătată.

23. Prin încheierea pronunțată la data de 23 octombrie 2024 s-au dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și suspendarea cauzei.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

24. Instanța de trimitere a reținut îndeplinirea condițiilor de admisibilitate prevăzute de prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile.

25. Astfel, pretențiile deduse judecății se circumscriu stabilirii și/sau plății drepturilor salariale/de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, în sensul art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, întrucât reclamanta, angajată a pârâtei Direcția de Sănătate Publică a Județului Sibiu, este salarizată din fonduri publice.

26. Cauza se află în apel, fiind pe rolul unui complet de judecată din cadrul Curții de Apel Alba Iulia — Secția civilă.

27. În ceea ce privește condiția existenței unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei, Curtea a reținut că de lămurirea acestei chestiuni de drept depinde soluționarea pe fond a cauzei, dat fiind că reclamanta pretinde un spor de 55-85% pentru condiții deosebit de periculoase aferent întregului program de lucru, conform prevederilor art. unic pct. 2 din anexa nr. 2 la Regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018 (activitatea HIV/SIDA), iar pârâta pretinde aplicarea prevederilor art. 8 din Regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018 privind acordarea fiecărui spor proporțional cu timpul lucrat în aceste condiții, respectiv combinarea sporului în procent de 55-85%, ce se acordă pentru condiții deosebit de periculoase, cu sporul de 15-25%, ce se acordă pentru condiții periculoase.

28. De asemenea, a constatat că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra chestiunii de drept invocate și aceasta nici nu formează obiect al unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

29. Părțile nu au exprimat puncte de vedere asupra chestiunii de drept, altfel decât prin pozițiile procesuale rezultate din cererile depuse la dosar.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea unor chestiuni de drept

30. Instanța de trimitere a arătat că aplicarea fracționată a tipurilor de sporuri corespondent timpului de muncă efectuat, raportat la fiecare activitate în parte, are în vedere doar personalul care își desfășoară activitatea la mai multe locuri de muncă, cu sporuri diferite, ceea ce nu este cazul reclamantei, care își desfășoară activitatea doar într-un singur loc de muncă — laboratorul de microbiologie. De aceea, nici nu pot fi aplicate în speță dispozițiile art. 8 și 11 din Regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018. Nu prezintă relevanță că personalul lucrează doar sporadic cu pacienți cu HIV/SIDA, câtă vreme intenția legiuitorului a fost aceea de a acorda acest spor categoriilor de personal menționate în Legea-cadru nr. 153/2017, fără distincțiile pretinse de apelantă, tocmai pentru „a acoperi” financiar riscul la care se supun persoanele care lucrează în locuri de muncă cu risc de contaminare, risc ce există chiar dacă într-un procent foarte mic, dar care, dacă ar fi fost minim, nu ar fi fost reglementat legal ca spor pentru condiții deosebit de periculoase.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

31. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele naționale au comunicat un număr redus de hotărâri judecătorești și opinii teoretice cu privire la dispozițiile legale care formează obiectul sesizării.

32. Astfel, Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, Curtea de Apel Iași — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, Tribunalul Iași — Secția I civilă și Curtea de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale au apreciat că sunt incidente dispozițiile art. 8 alin. (3) din Regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018, iar personalul care desfășoară atât activitățile reglementate de art. unic lit. A pct. 2 din anexa nr. 2, cât și pe cele reglementate de art. unic pct. 7 din anexa nr. 1 la Regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018 va beneficia de sporul prevăzut pentru fiecare loc de muncă, în funcție de timpul efectiv prestat în aceste locuri.

33. Alte instanțe (Tribunalul Ilfov, Curtea de Apel Cluj — Secția a IV-a litigii de muncă și asigurări sociale) au apreciat că nu au aplicabilitate nici dispozițiile art. 8 alin. (3) și nici ale art. 11 din Regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018. În raport cu activitatea desfășurată de reclamantă și cu locul de muncă al acesteia, în speță au aplicabilitate dispozițiile art. unic din anexa nr. 2 la Regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018, în sensul că aceasta beneficiază de un spor de la 55% până la 85% din salariul de bază. Sporul prevăzut pentru condiții deosebit de periculoase ar trebui acordat cel puțin la nivelul minim prevăzut de lege.

34. Celelalte curți de apel nu au identificat practică judiciară în materie și nici nu au comunicat opinii teoretice.

35. *Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție* a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

36. Prin Decizia nr. 63 din 28 februarie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 658 din 18 iulie 2023, Curtea Constituțională, respingând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) și (3) din capitolul II al anexei nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017, a reținut că:

„27. Cu privire la sporuri și la protecția de care se bucură acestea potrivit dispozițiilor constituționale, Curtea, prin Decizia nr. 666 din 29 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 din 4 februarie 2021, paragrafele 18 și 19, a reținut, în esență, că sporurile, premiile și alte stimulente, acordate demnitarilor și altor salariați prin acte normative, reprezintă drepturi salariale suplimentare, iar nu drepturi fundamentale, consacrate și garantate de Constituție. De asemenea, Curtea a statuat că instituirea și diminuarea sporurilor, acordarea într-o anumită perioadă de timp, modificarea lor ori încetarea acordării, stabilirea categoriilor de personal salarizat care beneficiază de acestea, ca și a altor condiții și criterii de acordare țin de competența și de opțiunea exclusivă a legiuitorului, cu singura condiție de ordin constituțional ca măsurile dispuse să vizeze deopotrivă toate categoriile de personal care se află într-o situație identică.

28. În ceea ce privește delegarea stabilirii mărimii sporului pentru condiții de muncă prin acte de reglementare secundară, prevăzută de art. 23 din Legea-cadru nr. 153/2017, Curtea, prin Decizia nr. 666 din 29 septembrie 2020, precitată, paragraful 28, a reținut că, de parte de a constitui o negare a rolului Parlamentului de unică autoritate de legiuitoare, prevederile de lege criticate nu fac altceva decât să dea expresie opțiunii legiuitorului în materia reglementării sporului pentru condiții de muncă, fără a încălca dispozițiile art. 61 din Constituție. Astfel, marja de apreciere a autorităților administrației publice în privința stabilirii mărimii sporului pentru condiții de muncă nu este nelimitată, ci aceasta se exercită, în condițiile legii, cu încadrarea în limitele maxime prevăzute de lege. (...)

32. (...) în ceea ce privește dispozițiile art. 7 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017, Curtea reține că acestea reglementează sporurile ce pot fi acordate personalului de specialitate medico-sanitar și auxiliar sanitar din unitățile sanitare și unitățile medico-sociale în funcție de condițiile în care se desfășoară activitatea acestora. Dispozițiile alin. (3) din același articol de lege prevăd că locurile de muncă, categoriile de personal, mărimea concretă a sporului, precum și condițiile de acordare a acestora se stabilesc de către ordonatorul de credite, cu consultarea sindicatelor sau, după caz, a reprezentanților salariaților, în limita prevederilor din regulamentul elaborat potrivit prezentei legi, având la bază buletinele de determinare sau, după caz, expertizare, emise de către autoritățile abilitate în acest sens.

33. Curtea constată că aceste dispoziții păstrează concepția legislativă care se regăsește și în prevederile art. 23-25 din Legea-cadru nr. 153/2017 cu privire la libertatea pe care legiuitorul o dă autorităților administrative de a stabili, în funcție de situațiile concrete pe care le prezintă activitatea în domeniu, locurile de muncă, categoriile de personal, mărimea concretă a sporului, precum și condițiile de acordare a acestuia. Astfel, considerentele reținute mai sus cu privire la dispozițiile art. 23 și ale art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017 sunt aplicabile și în privința dispozițiilor art. 7 alin. (1) și (3) din capitolul II al anexei nr. 2 la Legea-cadru nr. 153/2017. (...)”

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

37. Judecătorii-raportori au constatat că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate a sesizării, prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, în sensul că lipsește condiția existenței unei chestiuni de drept reale, veritabile și dificile, care să justifice pronunțarea unei hotărâri prealabile.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

38. Cu titlu preliminar, se constată că instanța de trimitere a formulat două întrebări, pe care le-a adresat Înaltei Curți de Casație și Justiție, ambele derivând din litigiul cu care a fost

sesizată și din starea de fapt reținută în speță, conform căreia reclamanta, medic în cadrul direcției de sănătate publică — laboratorul diagnostic și investigare în sănătate publică — laboratorul de microbiologie, prestează atât activități pentru care ar putea beneficia, conform legii, de un spor de 15-25% din salariul de bază [sporul de până la 25% din salariul de bază, pentru desfășurarea unor activități în condiții periculoase, cuvenit personalului din unități, secții și compartimente de boli infecțioase, neonatologie, săli de naștere și din laboratoarele de analize medicale — art. 7 alin. (1) lit. a) din anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017], cât și activități pentru care ar putea beneficia, conform legii, de un spor de 55-85% din salariul de bază [sporul de până la 85% cuvenit personalului care își desfășoară activitatea în condiții deosebit de periculoase, în locurile de muncă enumerate de art. 7 alin. (1) lit. b) din același act normativ]. În acest context factual, cele două întrebări formulate vizează:

— dacă această stare de fapt deschide dreptul reclamantei la acordarea sporului prevăzut de lege în cuantum mai mare, aferent întregului program de lucru desfășurat sau

— dacă devin aplicabile prevederile art. 8 din Regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018 privind acordarea fiecărui spor, proporțional cu timpul efectiv lucrat în aceste condiții.

39. Temeiul sesizării îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, act normativ care cuprinde norme speciale de reglementare a procedurii hotărârii prealabile, în scopul asigurării unei practici judiciare unitare în materia litigiilor de muncă ale personalului plătit din fonduri publice, precum și în materia asigurărilor sociale, parțial derogatorii de la procedura de drept comun reglementată prin dispozițiile art. 519-521 din Codul de procedură civilă.

40. Potrivit art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, „prezenta ordonanță de urgență se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal”, iar, potrivit alin. (3) al aceluiași articol, „(...) prezenta ordonanță de urgență se aplică indiferent de natura și obiectul proceselor prevăzute la alin. (1) și (2), de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze”.

41. Conform art. 2 alin. (1) din același act normativ, „dacă, în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

42. Din analiza dispozițiilor legale mai sus evocate rezultă că, în procesele de tipul celor enumerate la art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, declanșarea procedurii hotărârii prealabile este posibilă numai în cazul în care sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții de admisibilitate: a) existența unei cauze aflate în curs de judecată, circumscrisă domeniului de aplicare al art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024; b) completul de judecată să fie investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac; c) existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei; d) chestiunea de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare și nici al unei statuări anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

43. În ceea ce privește *chestiunea de drept*, de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei, în absența definirii acestei sintagme în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 ori în conținutul art. 519 din Codul de procedură civilă, această cerință de admisibilitate este supusă unei evaluări în concret, din partea instanței supreme, raportat la elementele care legitimează, în aprecierea instanțelor de trimitere, declanșarea mecanismului pronunțării hotărârii prealabile, ținând seama și de scopul edictării actului normativ pe care se întemeiază sesizarea, precum și de necesitatea asigurării unei practici unitare, coerente și previzibile.

44. În acest sens, din jurisprudența anterioară a Înaltei Curți de Casație și Justiție, dezvoltată în cadrul mecanismului de unificare a jurisprudenței reprezentat de procedura prealabilă pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, rezultă că nu se verifică condiția dificultății chestiunii de drept: a) atunci când claritatea normei, respectiv aplicarea corectă a dreptului se impune într-un mod atât de evident, încât nu lasă loc de îndoială cu privire la modul de soluționare a întrebării adresate; b) când se solicită instanței supreme determinarea chiar a normei juridice aplicabile unui raport juridic, atribut ce intră și trebuie să rămână în sfera de competență a instanței de judecată; c) când chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită și-a clarificat înțelesul în practica judiciară, din hotărârile cercetate rezultând că normele de drept în discuție au primit aceeași interpretare; d) când pe calea hotărârii prealabile se solicită completarea legii; e) când se solicită lămurirea unor aspecte ce se regăsesc tranșate în jurisprudența constantă și clară a Curții de Justiție a Uniunii Europene, a Curții Europene a Drepturilor Omului, a Curții Constituționale ori a Înaltei Curți de Casație și Justiție; f) când există dezlegări anterioare date de instanța supremă prin hotărâri obligatorii în materia vizată de chestiunea de drept enunțată de instanța de trimitere, ce pot oferi repere concrete de interpretare, utile în soluționarea cauzelor, prin aplicarea în fiecare caz particular, în funcție de specificul speței.

45. De asemenea, cu privire la existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei, în jurisprudența sa anterioară, Înalta Curte de Casație și Justiție a subliniat că ceea ce este definitoriu pentru această procedură este faptul că urmărește interpretarea cu caracter de principiu a unei norme de drept (îndoielnice, neclare), stabilită ca incidentă în cauză de către instanța de trimitere, aptă să ducă la dezlegarea litigiului, iar nu determinarea, în concret, de către instanța supremă a elementelor care conturează raționamentul juridic, pentru ca, ulterior, instanța de trimitere să recurgă la punerea punctuală în aplicare a acestuia la raportul juridic dedus judecătii, întrucât nu aceasta este finalitatea mecanismului de unificare a practicii judiciare. Instanța supremă nu poate fi investită, în cadrul acestei proceduri, cu interpretarea și aplicarea legii la circumstanțele concrete ale cauzei aflate pe rol, atribut care se impune cu necesitate să rămână în sfera de competență exclusivă a completului de judecată legal investit cu soluționarea procesului (Decizia Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 62 din 28 octombrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.277 din 18 decembrie 2024).

46. În acest sens, Înalta Curte de Casație și Justiție a subliniat deja anterior, în jurisprudența sa, că este necesar „să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecătii” (spre exemplu, deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 90 din 4 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 1 martie 2018; nr. 20 din 20 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 651 din 6 august 2019; nr. 17 din 17 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 508 din 15 iunie 2020 etc.).

47. Examinând sesizarea instanței de trimitere, din perspectiva întrunirii condițiilor de admisibilitate enunțate *supra*, se constată că primele două condiții, impuse de prevederile art. 1 și 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, sunt îndeplinite.

48. Astfel, litigiul în cadrul căruia s-a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație se circumscrie domeniului de aplicare al art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 deoarece privește îndreptățirea reclamantei de a beneficia de sporul reglementat de art. 7 alin. (1) lit. b) din anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017, în corelare cu prevederile Regulamentului-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018, precum și cuantumului acestui spor la care este îndreptățită reclamanta.

49. De asemenea, se constată că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a dispus de către Curtea de Apel Alba Iulia — Secția I civilă, în Dosarul nr. 2.853/85/2022, respectiv de completul investit cu soluționarea litigiului dedus judecătii în calea de atac a apelului.

50. În egală măsură, chestiunea de drept deferită instanței supreme nu a făcut obiectul unei statuări anterioare punctuale a Înaltei Curți de Casație și Justiție prin intermediul vreunui dintre mecanismele de unificare a jurisprudenței.

51. Cu toate acestea, prin raportare la exigențele de admisibilitate expuse, rezultă că sesizarea formulată nu întrunește condiția de admisibilitate subsumată cerinței ca aceasta să privească o „chestiune de drept” care să fie *reală, veritabilă și dificilă*, generată de nevoia lămuririi sensului și înțelesului unei norme de drept imperfecte, lacunare sau neclare, aptă să devină sursă a unor interpretări divergente și, pe cale de consecință, a unei jurisprudențe neunitare.

52. Dintr-o primă perspectivă, se observă că, în legătură cu una din întrebările adresate de instanța de trimitere — posibilitatea cumulării mai multor sporuri, proporțional cu timpul lucrat în condițiile specifice acordării acestora —, Înalta Curte de Casație și Justiție a mai fost sesizată în Dosarul nr. 1.695/1/2024, pronunțând în acest sens Decizia nr. 62 din 28 octombrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.277 din 18 decembrie 2024.

53. Prin această decizie au fost respinse ca inadmisibile sesizările conexe formulate de Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarele nr. 13.194/3/2024 și nr. 6.498/3/2024, în vederea dezlegării următoarelor probleme de drept: „*Posibilitatea acordării cumulate a sporurilor reglementate de art. 7 alin. (1) lit. a)-f) și h) din capitolul II din anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017 (...), astfel cum sunt evidențiate în cuprinsul anexelor nr. 1-6 și 8 la Regulamentul-cadru (...) aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018 (...)*”.

54. Chiar dacă sesizarea a fost respinsă ca inadmisibilă, în considerentele acestei decizii, Înalta Curte de Casație și Justiție a subliniat că: „60. (...) o singură instanță (Curtea de Apel Ploiești) a identificat jurisprudența care să tranșeze problema de drept sesizată, *concluzia desprinsă din hotărârile judecătorești comunicate fiind în sensul interdicției cumulului de sporuri*; jurisprudența înaintată de Curtea de Apel Iași nu este relevantă pentru problema de drept sesizată, instanța de apel concluzionând în *hotărârea înaintată că nu se ridică problema cumulului de sporuri, ci aceea a acordării sporului corespunzător încadrării locului de muncă al reclamantilor din respectiva speță*. La nivel de opinie, doar Curtea de Apel București a comunicat rezultatul consultării judecătorilor specializați în materia litigiilor de muncă, *concluzia fiind în sensul imposibilității cumulării sporurilor (...)*”.

55. În considerentele aceleași decizii s-a mai reținut că:

„63. Prin chiar textul actelor normative care stau la baza sesizărilor se oferă soluția în ceea ce privește posibilitatea

cumulării diverselor sporuri recunoscute pentru familia ocupațională de funcții bugetare «Sănătate și asistență socială», instanțele de trimitere neargumentând în cuprinsul sesizărilor care este dificultatea sau ambiguitatea textelor legale care ar impune intervenția mecanismului de unificare a jurisprudenței.

64. Examinând în continuare admisibilitatea declanșării mecanismului de unificare a practicii judiciare, se reține că în cuprinsul primei sesizări se solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și lămurirea modalității de determinare/calcul al sporului, în situația stabilirii posibilității de cumulare cu un alt spor recunoscut și acordat deja.

65. Se observă că această sesizare nu se circumscrie sferei unei chestiuni de drept, astfel cum este aceasta conturată atât prin raportare la dispozițiile Codului de procedură civilă, cât și prin raportare la normele Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024. Problema modalității concrete de calcul al sporului, astfel cum este solicitat în cadrul acțiunii judiciare cu care a fost investită instanța de trimitere, este atributul exclusiv al acesteia.

66. Așa cum s-a arătat deja, definitoriu pentru această procedură este faptul că urmărește interpretarea cu caracter de principiu a unei norme de drept (îndoielnice, neclare), stabilită ca incidentă în cauză de către instanța de trimitere, aptă să ducă la dezlegarea litigiului, iar nu determinarea, în concret, de către instanța supremă a elementelor care conturează raționamentul juridic, pentru ca, ulterior, instanța de trimitere să recurgă la punerea punctuală în aplicare a acestuia la raportul juridic dedus judecării, întrucât nu aceasta este finalitatea mecanismului de unificare a practicii judiciare. Instanța supremă nu poate fi investită, în cadrul acestei proceduri, cu interpretarea și aplicarea legii la circumstanțele concrete ale cauzei aflate pe rol, atribut care se impune cu necesitate să rămână în sfera de competență exclusivă a completului de judecată legal investit cu soluționarea procesului.

67. Așadar, verificarea premiselor sesizărilor, determinate de circumstanțele concrete ale litigiilor și de întrebările formulate, conduce la concluzia că acestea nu pun în discuție o dificultate de interpretare punctuală, de principiu, a normelor de drept indicate în actul de sesizare, de natură să necesite intervenția instanței supreme, ci urmăresc mai degrabă, în contextul particular al cauzelor, stabilirea efectivă a soluției ce urmează a fi adoptată de titularul sesizării.”

56. În acest context jurisprudențial dezvoltat anterior, se observă că, deși, prin decizia sus-menționată, sesizările au fost respinse ca inadmisibile de către instanța supremă, considerentele acestei decizii își păstrează concludența și în cadrul prezentei sesizări, în ceea ce privește interdicția de acordare a mai multor sporuri, dintre cele reglementate de art. 7 alin. (1) din anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017. De altfel, o asemenea concluzie decurge în modul cel mai evident posibil din lectura art. 7 alin. (4) din aceeași anexă la Legea-cadru nr. 153/2017, conform căruia „sporurile prevăzute la alin. (1) lit. a)-f) și h) nu pot fi acordate cumulativ aceleiași persoane”, principiu reluat, într-o formulare similară, și de prevederile art. 4 alin. (1) din Regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018.

57. În plus, nici instanța de trimitere (ca, de altfel, nici prima instanță sesizată cu litigiul în care s-au formulat întrebările) nu a avut vreo dificultate în a interpreta aceste prevederi legale, subliniind în cuprinsul încheierii de sesizare a instanței supreme că aplicarea fracționată a tipurilor de sporuri, corespunzător timpului de muncă efectuat raportat la fiecare activitate în parte, are în vedere doar personalul care își desfășoară activitatea la mai multe locuri de muncă, cu sporuri diferite, ceea ce nu este cazul reclamantei, care își desfășoară activitatea doar într-un singur loc de muncă, respectiv laboratorul de microbiologie, astfel că nu pot fi aplicate în speță dispozițiile art. 8 și 11 din Regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018.

58. Pe cale de consecință, a doua parte a întrebării adresate Înaltei Curți de Casație și Justiție de către instanța de trimitere, referitoare la posibilitatea acordării cumulate a mai multor sporuri, dintre cele enumerate la art. 7 alin. (1) lit. a) și b) din anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017, proporțional cu timpul efectiv lucrat, nu privește o chestiune de drept veritabilă și dificilă în sensul consacrat în jurisprudența anterioară a instanței supreme, de vreme ce dispozițiile art. 7 alin. (4) din același act normativ interzic expres și neechivoc acordarea cumulată, către aceeași persoană, a mai multor sporuri dintre cele prevăzute de art. 7 alin. (1) lit. a)-f) și h), iar instanța de trimitere nu a identificat nicio dificultate de a înțelege și a aplica acest text de lege.

59. Pe de altă parte, în privința chestiunii legate de îndreptățirea unei persoane la acordarea sporului în quantum mai mare, aferent întregului program de lucru, în ipoteza desfășurării, fie în mod permanent, fie doar temporar și sporadic a unor activități ce se circumscriu, fiecare în parte, condițiilor de acordare a mai multor sporuri, se constată că instanța de trimitere nu a menționat care anume dispoziții legale incidente raportului juridic dedus judecării ar fi neclare, echivoce sau lacunare, astfel încât ar necesita intervenția instanței supreme prin mecanismul procedurii prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, în vederea prevenirii dezvoltării unei jurisprudențe neunitare la nivel național.

60. În acest context, trebuie reamintit că, în ceea ce privește existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei, jurisprudența anterioară a Înaltei Curți de Casație și Justiție a relevat că sarcina de a identifica normele de drept incidente și potențialul acestora de a primi interpretări diferite este atributul exclusiv al instanței sesizate cu soluționarea litigiului, în contextul în care rolul acestui mecanism de prevenire a jurisprudenței neunitare este acela de a oferi o interpretare cu caracter de principiu a unei norme de drept (îndoielnice, neclare), stabilite ca incidentă în cauză de către instanța de trimitere, apte să ducă la dezlegarea litigiului, iar nu determinarea, în concret, de către instanța supremă a elementelor care conturează raționamentul juridic, pentru ca, ulterior, instanța de trimitere să recurgă la punerea punctuală în aplicare a acestuia la raportul juridic dedus judecării.

61. În maniera în care este formulată întrebarea, instanța de trimitere pleacă de la premisa conform căreia sporurile enumerate de art. 7 alin. (1) din anexa nr. II a Legii-cadru nr. 153/2017 se cuvin *ope legis* persoanelor care desfășoară, chiar și numai sporadic, activități care se circumscriu condițiilor de acordare a diferitelor sporuri reglementate de art. 7 alin. (1) din anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017, deși prevederile acestui text de lege conferă doar o vocație la a beneficia de unul dintre sporurile enumerate de lege. În acest sens, dispozițiile analizate, cuprinse în art. 7 alin. (1) din anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017, se referă la sporuri care „pot fi acordate”, în raport cu condițiile în care se desfășoară activitatea, personalului de specialitate medico-sanitar și auxiliar sanitar din unitățile sanitare și unitățile medico-legale, *cu respectarea dispozițiilor legale*, ceea ce presupune analiza tuturor prevederilor legale care stabilesc condițiile de acordare a acestor sporuri și limitele în care pot fi acordate.

62. Din această perspectivă, dispozițiile art. 7 alin. (3) din anexa nr. II din Legea-cadru nr. 153/2017 stabilesc cu caracter de principiu condițiile pentru acordarea sporurilor enumerate la alin. (1), statuând că „locurile de muncă (iar nu activitățile sporadice desfășurate), categoriile de personal, mărimea concretă a sporului, precum și condițiile de acordare a acestora se stabilesc de către ordonatorul de credite, cu consultarea sindicatelor sau, după caz, a reprezentanților salariaților, în limita prevederilor din regulamentul elaborat potrivit prezentei legi, având la bază buletinele de determinare sau, după caz, expertizare, emise de către autoritățile abilitate în acest sens”.

63. Examinând aceste dispoziții legale, Curtea Constituțională a subliniat că „aceste dispoziții păstrează concepția legislativă care se regăsește și în prevederile art. 23—25 din Legea-cadru nr. 153/2017 cu privire la libertatea pe care legiuitorul o dă autorităților administrative de a stabili, în funcție de situațiile concrete pe care le prezintă activitatea în domeniu, locurile de muncă, categoriile de personal, mărimea concretă a sporului, precum și condițiile de acordare a acestuia” (Decizia Curții Constituționale nr. 63 din 28 februarie 2023, paragraful 33).

64. În egală măsură, au relevanță asupra litigiului dedus judecătii, prin raportare la calitatea reclamantei de angajat al direcției de sănătate publică, și prevederile art. 7 alin. (5) din același act normativ, conform cărora „personalul din cadrul direcțiilor de sănătate publică poate beneficia, în raport cu condițiile de muncă, de sporurile prevăzute la alin. (1) lit. a), b), c) și e), dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții cu personalul care beneficiază de aceste sporuri”.

65. De asemenea, dispozițiile Regulamentului-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018 stabilesc criteriile pentru încadrarea locurilor de muncă în una dintre categoriile prevăzute în anexele, respectiv periculoase, vătămătoare, deosebit de periculoase, condiții grele de muncă, periculoase și vătămătoare, condiții deosebite (art. 7 din regulamentul-cadru), instituind, în același timp, prerogativa ordonatorului de credite de a proceda la nominalizarea personalului care beneficiază de spor pe locuri de muncă, categorii de personal și mărimea concretă a sporului, în limita prevederilor stabilite prin regulament, cu consultarea sindicatelor reprezentative la nivel de unitate/sindicatelor afiliate la o federație reprezentativă pe grup de unități/sector sau, după caz, a reprezentanților salariaților.

66. Nu în ultimul rând, se observă că pârâta-apelantă s-a apărut susținând că reclamanta nu a contestat dispoziția de stabilire a sporurilor pentru condiții de muncă emisă în aplicarea Regulamentului-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018 și nici modalitatea de determinare a acestora, dar și că reclamanta nu poate beneficia de sporul pentru condiții deosebit de periculoase, de la 55% la 85%, stabilit de art. 7 alin. (1) lit. b) din anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017,

deoarece aceasta nu își desfășoară întregul program de lucru în condițiile specifice de muncă ce ar justifica acordarea acestui spor, a cărui acordare peste limitele stabilite de dispoziție ar conduce la depășirea limitei de 30% impusă de art. 25 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017.

67. Fără a proceda la o abordare a stării de fapt reținute, din perspectiva acestor apărări, a dispozițiilor legale sus-menționate și a considerentelor desprinse din jurisprudența anterioară a Curții Constituționale mai sus menționată, instanța de trimitere a transpus solicitarea adresată de reclamantă, prin cererea de chemare în judecată, legată de pretinsa îndreptățire a sa de a beneficia de sporul pentru condiții deosebit de periculoase, prevăzut de art. 7 alin. (1) lit. b) din anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017, sub forma unei întrebări adresate instanței supreme pe calea mecanismului de prevenire a dezvoltării unei jurisprudențe neunitare. În realitate, instanța de trimitere a solicitat instanței supreme să valideze un anume raționament juridic și o anumită concluzie, pe care instanța ar dori să o tragă din starea de fapt dedusă judecătii, conform căreia, în ipoteza în care pârâțul-angajator a procedat la stabilirea unui spor salarial al reclamantei, prin cumularea mai multor sporuri, cu nesocotirea interdicției de acordare cumulată a mai multor sporuri uneia și aceleiași persoane, această persoană ar trebui să beneficieze de sporul salarial cel mai avantajos, adică în quantumul cel mai mare, pentru întregul program de lucru desfășurat, chiar dacă numai o parte din activitățile prestate în cadrul programului obișnuit de lucru s-ar circumscrie condițiilor concrete ce ar îndreptăți reclamanta la acordarea respectivului spor.

68. Astfel formulată întrebarea adresată instanței supreme, fără identificarea normei de drept deficitare, susceptibile de mai multe înțelesuri, ori care să fie neclară, ambiguă sau lacunară și de a cărei corectă interpretare și aplicare ar depinde soluționarea cauzei, conturează inadmisibilitatea sesizării, nefiind întrunită condiția existenței unei chestiuni veritabile și dificile de drept în sensul consacrat deja în jurisprudența anterioară a Înaltei Curți de Casație și Justiție, dezvoltată în considerentele expuse.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia — Secția I civilă, în Dosarul nr. 2.853/85/2022, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă prestarea de către reclamantă, medic în cadrul direcției de sănătate publică — laboratorul diagnostic și investigare în sănătate publică — laboratorul de microbiologie, atât a activităților pentru care beneficiază de un spor de 15-25% din salariul de bază, conform art. unic pct. 7 din anexa nr. 1 la Regulamentul-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă prevăzut în anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017 pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a condițiilor de acordare a acestuia, pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Sănătate și asistență socială”, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018, cu modificările și completările ulterioare, cât și a activităților pentru care beneficiază de un spor de 55-85% din salariul de bază, conform art. unic lit. A pct. 2 din anexa nr. 2 la Regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018 (activitatea HIV/SIDA), deschide dreptul acesteia la acordarea sporului în quantum mai mare, aferent întregului program de lucru, sau devin aplicabile prevederile art. 8 din Regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018 privind acordarea fiecărui spor proporțional cu timpul lucrat în aceste condiții.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 19 mai 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Elena Adriana Stamatescu

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 176

din 19 mai 2025

Dosar nr. 2.674/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Andreia Liana Constanda	— judecător la Secția I civilă
Mariana Hortolomei	— judecător la Secția I civilă
Irina Alexandra Boldea	— judecător la Secția I civilă
Daniel Marina Draghici	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Glodeanu	— judecător la Secția I civilă
Mărioana Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Simona Maria Zarafiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Maria Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Liliana Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Doina Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Mihaela Voinescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 2.674/1/2024, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Georgiana Toader, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în temeiul art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 2.846/86/2023.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților, nefiind formulate puncte de vedere la raport.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizărilor în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularii și obiectul sesizărilor

7. Tribunalul Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal a dispus, prin încheierea din 24 octombrie 2024, în Dosarul nr. 2.846/86/2023, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să dea o rezolvare de principiu asupra chestiunii de drept privind:

Dacă, în ceea ce îi privește pe funcționarii publici de sex femeiesc, dreptul la pensie poate fi solicitat simultan cu opțiunea pentru continuarea raportului de serviciu până la împlinirea vârstei de pensionare prevăzute de lege pentru bărbați, respectiv până la împlinirea vârstei de 65 de ani.

8. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 19 noiembrie 2024, cu nr. 2.674/1/2024, termenul de judecată fiind stabilit la 19 mai 2025.

II. Dispozițiile legale supuse interpretării

9. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare:

art. 517 alin. (1) — „Raportul de serviciu existent încetează de drept: d) la data îndeplinirii cumulative a condițiilor de vârstă standard și a stagiului minim de cotizare pentru pensionare, dacă persoana care are competența de numire în funcția publică nu dispune aplicarea prevederilor alin. (2).”

art. 517 alin. (2) — „În mod excepțional, pe baza unei cereri formulate cu 2 luni înainte de data îndeplinirii cumulative a condițiilor de vârstă standard și a stagiului minim de cotizare pentru pensionare și cu aprobarea conducătorului autorității sau instituției publice, funcționarul public poate fi menținut în funcția publică deținută maximum 3 ani peste vârsta standard de pensionare, cu posibilitatea prelungirii anuale a raportului de

serviciu. Pe perioada în care este dispusă menținerea în activitate pot fi aplicate dispozițiile art. 378.”

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept

10. Prin Cererea adresată instanței la data de 22.08.2023 și înregistrată cu nr. 2.846/86/2023, reclamanta în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Iași — cu sediul ales la Administrația Județeană a Finanțelor Publice Suceava, a solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună: (i) anularea Deciziei nr. 3.272 din 16.05.2023 privind încetarea de drept a raportului de serviciu; (ii) reintegrarea în funcția de consilier clasa I, grad profesional superior, gradația 5 la Serviciul registru contribuabili, declarații fiscale și bilanțuri persoane juridice — Administrația Județeană a Finanțelor Publice Suceava; (iii) obligarea pârâtei la plata despăgubirilor echivalente salariilor indexate, majorate și recalculat și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat începând cu data de 17 mai 2023 și până la data reintegrării; (iv) acordarea cheltuielilor de judecată.

11. În susținerea cererii, a arătat că, în fapt, prin Adresa ISR DSI 2.853 din 7 aprilie 2023 Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Iași i-a solicitat ca până la data de 8 mai 2023 să comunice dovada suspendării dreptului la pensie, iar în caz contrar va constata încetarea de drept a raportului de serviciu, fără să scrie în adresă începând cu ce dată să se suspende dreptul la pensie. Cu toate acestea, a solicitat Casei Județene de Pensii Suceava suspendarea plății pensiei pentru limită de vârstă și a primit Decizia nr. 360.068 din 5 mai 2023 privind suspendarea plății pensiei pentru limită de vârstă, pe care a depus-o la Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Iași.

12. Ulterior, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Iași a întocmit Decizia DGR nr. 3.272 din 16 mai 2023, comunicată la data de 30 iunie 2023, prin care se constată încetarea de drept a raportului de serviciu „începând cu data de 17 mai 2023”.

13. Împotriva acestei decizii, reclamanta a formulat plângere prealabilă, respinsă de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Iași prin Adresa nr. ISR_DSI 7.731 din 28 iulie 2023 cu motivarea că art. 29 din Decizia nr. 112/2021 a Curții Constituționale stipulează, în mod expres, că în ipoteza în care funcționarul public (femeie) optează pentru deschiderea dreptului la pensie, raportul de serviciu în curs încetează de drept.

14. Recurenta a arătat că măsura încetării de drept a raportului de serviciu este nelegală, având în vedere că la data emiterii Deciziei nr. 3.272 din 16 mai 2023 s-a cumulat pensia cu salariul, iar acest cumul este permis de Legea nr. 263/2010 privind sistemul public de pensii (art. 118).

15. Totodată, considerentele paragrafului 29 din Decizia nr. 112 din 23 februarie 2021 a Curții Constituționale nu sunt aplicabile în cazul său, întrucât s-ar încălca principiul neretroactivității prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție.

16. Prin urmare, considerentele deciziei arătate anterior nu produc efecte asupra dreptului său la pensie care a fost stabilit definitiv anterior, în condițiile legii, încă din decembrie 2020 și nici asupra raportului său de serviciu care continuă și după acordarea pensiei până la împlinirea vârstei de 65 de ani, conform reglementărilor legale, iar cumulul pensie-salariu este admis de legea în vigoare.

17. În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 527 din Codul administrativ raportat la art. 18 din Legea nr. 554/2004 s-au impus anularea actului administrativ de încetare a raportului de serviciu și acordarea despăgubirilor echivalente drepturilor

salariale de care ar fi beneficiat începând cu data de 17 mai 2023 și până la reintegrarea în funcție.

18. Prin întâmpinare, pârâta a arătat că, în fapt, în perioada 17 mai 2020-16 mai 2023, reclamanta a fost menținută în funcția publică deținută, prin prelungirea anuală a raportului de serviciu, conform prevederilor art. 517 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, cu aprobarea conducătorului instituției, prin prelungirea anuală a raportului de serviciu.

19. A solicitat a se observa că Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Iași a respectat și a aplicat corespunzător prevederile legale aplicabile în materia încetării de drept a raportului de serviciu al funcționarului public, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare.

20. A arătat că Decizia DGR nr. 3.272 din 16.05.2023 a fost emisă cu respectarea prevederilor legale.

21. A mai învederat că solicitarea reclamantei de anulare a Deciziei DGR nr. 3.272 din 16 mai 2023 și reintegrarea în vederea continuării raportului de serviciu în funcția de consilier clasa I grad profesional superior, gradație 5 la Serviciul registru contribuabili, declarații fiscale și bilanțuri persoane juridice — Administrația Județeană a Finanțelor Publice Suceava, precum și obligarea instituției la plata despăgubirilor echivalente salariilor indexate, majorate și recalculat și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat începând cu data de 17 mai 2023 și până la data reintegrării efective nu sunt legale, deoarece, începând cu data de 19 august 2022, reclamanta a avut calitatea de pensionar al sistemului public de pensii, iar drepturile salariale nu pot fi pretinse întrucât reclamanta nu mai este salariată a pârâtei și nu poate fi retribuită pentru o activitate pe care nu a prestat-o.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

22. Instanța de trimitere a constatat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în raport cu dispozițiile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

23. Reclamanta consideră că obiectul cererii de chemare în judecată nu are legătură cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 deoarece acest act normativ se referă la plata drepturilor salariale sau la drepturi la pensie. De asemenea, arată faptul că Curtea Constituțională a reglementat că se poate cumula salariul cu pensia, eliberarea sa din funcție realizându-se cu 8 luni înainte de împlinirea vârstei de 65 de ani.

24. Pârâta opinează că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile și suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea acesteia raportat la capătul de cerere privind anularea deciziei de încetare a raporturilor de serviciu și consideră că litigiul se circumscrie dispozițiilor art. 1 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

VI. Punctele de vedere ale completurilor care au formulat sesizările cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

25. Instanța de trimitere a formulat un punct de vedere cu privire la chestiunea de drept, prin completarea încheierii de sesizare, la data de 17 decembrie 2024, apreciind că reclamanta nu este îndreptățită la admiterea cererii, motivat de următoarele:

26. Art. 517 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 instituie regula generală privind încetarea de drept a raportului de serviciu și o excepție de la regula generală, pentru situații cu caracter excepțional și condiționat de aprobarea cererii care să justifice menținerea în funcția publică a solicitantului.

27. În vederea prevenirii unei discriminări, legiuitorul instituie prin norma alineatului (2) al art. 517 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 situația posibilității aprobării în mod excepțional a continuității unui raport de serviciu pentru cazul împlinirii vârstei de pensionare și a stagiului minim de cotizare.

28. În paragraful nr. 29 din Decizia nr. 112/2021 a Curții Constituționale se stipulează faptul că dreptul la pensie nu poate fi solicitat simultan cu opțiunea pentru continuarea raportului de serviciu până la împlinirea vârstei de pensionare prevăzute pentru bărbați, iar tribunalul a apreciat că decizia antementionată își menține aplicabilitatea.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale

29. Curțile de Apel Alba Iulia, București, Cluj, Iași și Ploiești au transmis hotărâri judecătorești relevante cu privire la chestiunile de drept supuse dezlegării.

30. Într-o primă orientare jurisprudențială, s-a apreciat că impunerea unei obligații de suspendare a dreptului la pensie sub sancțiunea încetării de drept a raportului de serviciu este nelegală.

31. Într-o a doua orientare jurisprudențială, nuanțată, s-a apreciat că funcționarii publici de sex feminin nu pot solicita continuarea raportului de serviciu până la împlinirea vârstei de pensionare de 65 de ani prevăzute de lege pentru bărbați, simultan cu solicitarea dreptului la pensie, ținându-se cont și de momentul publicării Deciziei nr. 112 din 23 februarie 2021 a Curții Constituționale a României.

32. Celelalte curți de apel nu au identificat practică judiciară în materie și nici nu au comunicat opinii teoretice.

33. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

34. Decizia nr. 112 din 23 februarie 2021 a Curții Constituționale a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 7 aprilie 2021. În paragraful nr. 29 din această decizie se stipulează faptul că dreptul la pensie nu poate fi solicitat simultan cu opțiunea pentru continuarea raportului de serviciu până la împlinirea vârstei de pensionare prevăzute pentru bărbați:

„29. În prima ipoteză, când optează pentru deschiderea dreptului la pensie, raportul de serviciu în curs încetează de drept. Din contră, în măsura în care funcționarul public femeie optează pentru continuarea raportului de serviciu până la împlinirea vârstei de pensionare prevăzute de lege pentru bărbați, exercițiul dreptului la muncă nu este condiționat de voința angajatorului, dar dreptul la pensie nu va putea fi solicitat simultan. Curtea observă că, potrivit dispozițiilor art. 53 alin. (1) din Legea nr. 263/2010, vârsta standard de pensionare este de 65 de ani pentru bărbați și 63 de ani pentru femei, dar că atingerea acestei vârste se realizează prin creșterea vârstelor standard de pensionare, conform eșalonării prevăzute în anexa nr. 5 la această lege. În condițiile în care legiuitorul va înțelege să modifice vârstele de pensionare, aceste considerente își păstrează valabilitatea, urmând a fi avute în vedere dispozițiile

în vigoare la data împlinirii vârstei de pensionare de către funcționarul public femeie.”

35. Relevante sunt și considerentele Deciziei nr. 891/2021 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 7 aprilie 2022, privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 517 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, care la paragrafele 15 și 16 constată:

„15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 112 din 23 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 7 aprilie 2021, instanța de contencios constituțional a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 98 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, în redactarea anterioară modificării prin art. I pct. 24 din Legea nr. 156/2018, ale art. 98 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 188/1999, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 24 din Legea nr. 156/2018, și ale art. 517 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ și a constatat că acestea sunt constituționale în măsura în care sintagma «condiții de vârstă standard» nu exclude posibilitatea femeii de a solicita continuarea exercitării raportului de serviciu, în condiții identice cu bărbatul, respectiv până la împlinirea vârstei de 65 de ani. Curtea a avut în vedere faptul că dispozițiile legale criticate au un conținut similar cu cele ale art. 56 alin. (1) lit. c) teza întâi din Legea nr. 53/2003 — Codul Muncii și că, prin Decizia nr. 387 din 5 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 642 din 24 iulie 2018, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că acestea sunt constituționale în măsura în care sintagma «condiții de vârstă standard» nu exclude posibilitatea femeii de a solicita continuarea executării contractului individual de muncă, în condiții identice cu bărbatul, respectiv până la împlinirea vârstei de 65 de ani. Curtea a apreciat că încetarea raportului de muncă al femeii la o vârstă mai redusă decât a bărbatului poate și trebuie să rămână opțiunea acesteia, în contextul social actual. Transformarea acestui beneficiu legal într-o consecință asupra încetării contractului individual de muncă ce decurge ope legis dobândește valențe neconstituționale în măsura în care ignoră voința femeii de a fi supusă unui tratament egal cu cel aplicabil bărbaților.

16. În consecință, în prezenta cauză, față de data sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate (13 ianuarie 2020), care este anterioară publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei nr. 112 din 23 februarie 2021, și având în vedere soluția de admitere pronunțată de Curtea Constituțională prin această decizie, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 517 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 urmează să fie respinsă, ca devenită inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căreia nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.”

36. Decizia Curții Constituționale nr. 435/2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 974 din 26 octombrie 2023, prin care s-a respins, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 517 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ și s-a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 517 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, excepție ridicată de aceleași autoare în aceleași dosare ale aceluiași instanțe judecătorești.

„23. Or, ca urmare a admiterii excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 517 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, prin Decizia Curții Constituționale nr. 112 din 23 februarie 2021, precizată, dispozițiile art. 517 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 nu mai sunt aplicabile în cauzele deduse judecării, astfel încât critica de neconstituționalitate formulată a rămas fără obiect. În aceste condiții, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții legale este inadmisibilă, urmând a fi respinsă ca atare (a se vedea, în același sens, Decizia Curții Constituționale nr. 806 din 7 decembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 129 din 8 februarie 2022).”

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

37. Prin Decizia nr. 91/2024, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 29 ianuarie 2025, s-a admis sesizarea formulată de Tribunalul Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 867/86/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și, în consecință, s-a stabilit că: „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 517 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, în situația menținerii la cerere a raportului de funcție publică după îndeplinirea condițiilor de pensionare, emiterea deciziei de pensionare determină încetarea de drept a raportului de serviciu, chiar dacă funcționarul public ceruse suspendarea plății pensiei.”

38. Prin Decizia nr. 141/2025, pronunțată la data de 7 aprilie 2025*) de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (nepublicată), s-a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 2.883/103/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și, în consecință, s-a stabilit că: „Dispozițiile art. 517 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, cu privire la sintagma «posibilitatea prelungirii anuale a raportului de serviciu» se interpretează în sensul că durata prelungirii este de un an.”

X. Raportul asupra chestiunii de drept

39. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

40. Temeiul prezentei sesizări îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

41. Procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile presupune îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții de admisibilitate a sesizării:

- (i) existența unei cauze în curs de judecată, în primă instanță sau în calea de atac;
- (ii) cauza să fie dintre cele prevăzute limitativ la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze, respectiv litigiul să vizeze stabilirea

și/sau plata drepturilor salariale/de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, fie stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice;

- (iii) existența unei chestiuni de drept susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu;
- (iv) soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept;
- (v) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

42. Prima condiție este îndeplinită, deoarece cauza în cadrul căreia a fost formulată sesizarea se află în curs de judecată, în primă instanță, la Tribunalul Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal.

43. Este îndeplinită și a doua condiție, deoarece litigiul are ca obiect litigiu privind funcționar public (femeie), respectiv anularea deciziei privind încetarea de drept a raportului de serviciu; reintegrarea în funcția publică deținută anterior; plata despăgubirilor echivalente drepturilor salariale, ca urmare a emiterii deciziei privind suspendarea plății pensiei pentru limită de vârstă.

44. Nu este îndeplinită însă a treia condiție de admisibilitate, ce vizează existența unei chestiuni de drept care ar putea face obiect al sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, pentru motivele ce vor fi arătate în continuare.

45. În cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 nu se definește noțiunea „chestiune de drept”, însă lămurirea sensului acesteia se va face ținând seama de principiile prezentate de legiuitorul delegat în preambulul ordonanței de urgență menționate și de necesitatea completării, conform art. 4 din aceasta, a dispozițiilor speciale ale acesteia cu prevederile dreptului comun, cuprinse în Codul de procedură civilă, și cu jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, dată în interpretarea prevederilor de drept comun, jurisprudență care a dezvoltat noțiunea autonomă a „chestiunii de drept”, susceptibilă de interpretare pe calea mecanismului hotărârii prealabile.

46. Referitor la cerința existenței unei chestiuni de drept reale, dificile, în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție s-au reținut următoarele:

a) chestiunea de drept care necesită, cu pregnanță, a fi lămurită prezintă o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme, în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecării;

b) chestiunea de drept supusă dezlegării trebuie să fie o chestiune care ridică serioase dificultăți de interpretare a unor dispoziții legale imperfecte, lacunare ori contradictorii, iar nu realizarea unor operațiuni de interpretare și aplicare a unui/unor

*) Decizia nr. 141/2025 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 524 din 5 iunie 2025.

text/texte de lege în raport cu circumstanțele particulare ce caracterizează fiecare litigiu ori existența unor simple obstacole care ar putea fi înlăturate printr-o reflexie mai aprofundată a judecătorului cauzei;

c) pentru a ne afla în prezența unei veritabile chestiuni de drept, caracterul complex sau, după caz, precar al reglementării, de natură a conduce, în final, la interpretări diferite, precum și dificultatea completului în a-și însuși o anumită interpretare trebuie să fie reflectate în încheierea de sesizare, care trebuie să fie motivată, aptă să releve reflecția asupra diferitelor variante de interpretare posibile, cu argumentele aferente, și de o manieră în care să se întrevadă, explicit, pragul de dificultate al întrebării și în ce măsură acesta depășește obligația ordinară a instanței de a interpreta și aplica legea în cadrul soluționării unui litigiu, întrucât simpla dilemă cu privire la sensul unei norme de drept nu poate constitui temei pentru declanșarea mecanismului hotărârii prealabile. Sub acest aspect s-a reținut că, în procedura hotărârii prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție nu se substituie atributului fundamental al instanțelor, de interpretare și aplicare a legii, ci se limitează la a facilita judecătorului eliminarea ambiguităților ori dificultăților unor texte de lege.

47. Cu privire la sesizarea Tribunalului Suceava, înregistrată cu nr. 2.674/1/2024, chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată nu îndeplinește cerința de a fi o veritabilă chestiune de drept, născută dintr-un text incomplet sau neclar, susceptibil de interpretări contradictorii, de natură a fi dedusă dezlegării în cadrul procedurii hotărârii prealabile. Expusă într-o manieră generică, fără indicarea unor dispoziții legale concrete, întrebarea preliminară supune dezbaterii posibilitatea *funcționarilor publici de sex feminin de a solicita dreptul la pensie, simultan cu opțiunea pentru continuarea raportului de serviciu până la împlinirea vârstei de pensionare prevăzute de lege pentru bărbați, respectiv până la împlinirea vârstei de 65 de ani.*

48. În esență, instanța de trimitere solicită lămurirea chestiunii de drept privind posibilitatea funcționarului public de sex feminin de a solicita dreptul la pensie simultan cu opțiunea pentru continuarea raportului de serviciu până la împlinirea vârstei de pensionare prevăzute de lege pentru bărbați, respectiv până la împlinirea vârstei de 65 de ani, ceea ce ar presupune interpretarea dispozițiilor art. 517 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, dispoziții care nu au fost indicate în mod expres de instanța de trimitere în cuprinsul sesizării.

49. Constată Înalta Curte că titularul sesizării solicită interpretarea unor dispoziții legale care nu comportă o reală și serioasă dificultate, de natură a fi dedusă dezlegării în cadrul procedurii hotărârii prealabile, fiind necesară realizarea unui simplu raționament judiciar, prin analiza gramaticală și sistematică a textelor de lege apreciate ca fiind relevante în cauză.

50. Astfel, conform art. 517 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, „(1) Raportul de serviciu existent încetează de drept: (...)

d) la data îndeplinirii cumulative a condițiilor de vârstă standard și a stagiului minim de cotizare pentru pensionare, dacă persoana care are competența de numire în funcția publică nu dispune aplicarea prevederilor alin. (2)”.

51. Corelarea unor dispoziții legale clare, nesusceptibile de interpretări diferite sau contradictorii, aspect incontestabil prin chiar argumentarea cererii de chemare în judecată, reprezintă atributul instanței de judecată, fără să reclame intervenția instanței supreme prin mecanismul hotărârii preliminare.

52. Astfel, prin Decizia nr. 44 din 12 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 575 din 19 iulie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut că chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită trebuie să decurgă din interpretarea unei dispoziții legale, iar nu din aplicarea acesteia la circumstanțele particulare ale speței, operațiune ce constituie atributul exclusiv al instanței investite cu soluționarea cauzei.

53. Dacă prin sesizarea formulată nu se urmărește stabilirea înțelesului sau a conținutului normei, ci, pornindu-se de la un anumit rezultat al interpretării sistematice a dispozițiilor legale, se are în vedere doar aplicarea normei, cu scopul de a se identifica soluția ce trebuie dispusă în cauză, sesizarea este inadmisibilă.

54. În sesizarea ce face obiectul analizei de față, instanța de trimitere nu urmărește identificarea conținutului conceptual al normelor, ci stabilirea modului de aplicare a acestora la situația de fapt din speță, operațiune ce excedează atribuțiile completului constituit pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile.

55. Acest aspect rezultă chiar din opinia exprimată de judecător în completarea încheierii de sesizare, fiind evident faptul că instanța de trimitere a interpretat dispozițiile legale în discuție fără nicio dificultate.

56. Așadar, verificarea premiselor sesizării relevă faptul că aceasta nu pune în discuție o dificultate de interpretare punctuală a unei norme de drept indicate în actul de sesizare, de natură să necesite intervenția instanței supreme, ci urmărește, mai degrabă, o validare a opiniei exprimate, instanța de trimitere pornind de la premisa greșită că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu întrebare preliminară este obligatorie în toate cazurile care vizează litigii de natură salarială, conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

57. Împrejurarea că instanța de trimitere nu are niciun fel de dificultate în legătură cu interpretarea textelor de lege rezultă, cu pregnanță, din conținutul acestei încheieri, în care se subliniază caracterul obligatoriu al sesizării, precum și din expunerea ulterioară, în completarea încheierii de sesizare, a raționamentului juridic referitor la posibilitatea funcționarilor publici de sex feminin de a solicita dreptul la pensie, simultan cu opțiunea pentru continuarea raportului de serviciu până la împlinirea vârstei de pensionare prevăzute de lege pentru bărbați, respectiv până la împlinirea vârstei de 65 de ani.

58. De asemenea, în cazul sesizării analizate, lipsa caracterului real al chestiunii de drept este cu atât mai evidentă cu cât aspectele cele mai importante au fost clarificate prin Decizia nr. 91 din 25 noiembrie 2024 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, dată în lămurirea unor chestiuni de drept, enunțată la pct. IX din prezenta decizie, care, chiar dacă se referă la interpretarea dispozițiilor art. 517 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, a stabilit totodată, în mod corelat, că suspendarea plății pensiei nu conduce la inaplicabilitatea încetării de drept a raportului de funcție publică, cât timp decizia de pensionare a fost emisă la cererea funcționarului public.

59. Astfel, prin considerentele cuprinse în paragrafele 55, 56 și 73 ale Deciziei nr. 91 din 25 noiembrie 2024, Înalta Curte a statuat următoarele:

„55. Astfel, este necesară stabilirea consecințelor dobândirii calității de pensionar din perspectiva deschiderii dreptului la pensie și a consecințelor suspendării plății pensiei raportat la calitatea de pensionar deja dobândită.

56. Pentru dezlegarea acestei chestiuni, se impune coroborarea textului art. 517 alin. (2) din Codul administrativ cu cel al art. 517 alin. (1) lit. d) din același cod, care statuează ca ipoteză premisă faptul că raportul de serviciu existent încetează de drept la data îndeplinirii cumulative a condițiilor de vârstă standard și a stagiului minim de cotizare pentru pensionare, aceasta fiind regula; excepția instituită de textul de lege are în vedere situația în care raportul de serviciu existent nu încetează de drept la data îndeplinirii cumulative a condițiilor de vârstă standard și a stagiului minim de cotizare pentru pensionare, dacă persoana care are competența de numire în funcția publică a dispus aplicarea prevederilor alin. (2). (...)

73. Prin urmare, se conchide că suspendarea plății pensiei nu conduce la inaplicabilitatea încetării de drept a raportului de funcție publică, cât timp decizia de pensionare a fost emisă la cererea funcționarului public.”

60. De altfel, chestiunea litigioasă referitoare la posibilitatea funcționarului public femeie de a opta pentru continuarea raportului de serviciu până la împlinirea vârstei de pensionare prevăzute de lege pentru bărbați a fost analizată și de Curtea Constituțională, în mai multe rânduri, prin deciziile menționate la punctul VIII din prezenta decizie, în cuprinsul cărora, prin considerente decizorii, Curtea Constituțională a statuat cu privire la faptul că dreptul la pensie nu va putea fi solicitat simultan cu opțiunea funcționarului public femeie pentru continuarea raportului de serviciu până la împlinirea vârstei de pensionare prevăzute de lege pentru bărbați.

61. În acest sens, prezintă relevanță Decizia nr. 112 din 23 februarie 2021 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 7 aprilie 2021, referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 98 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, în redactarea anterioară modificării prin art. I pct. 24 din Legea nr. 156/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, ale art. 98 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 188/1999, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 24 din Legea nr. 156/2018, și ale art. 517 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, precum și a prevederilor art. 98 alin. (3) din Legea nr. 188/1999.

62. Edificatoare sunt paragrafele nr. 28 și 29 din decizia mai sus amintită, în care se stipulează, pe de o parte, că, la împlinirea vârstei legale de pensionare, femeia are dreptul să opteze fie pentru deschiderea dreptului la pensie și încetarea

raportului de serviciu în curs, fie pentru continuarea acestui raport până la împlinirea vârstei legale de pensionare prevăzute pentru bărbați și, pe de altă parte, că dreptul la pensie nu poate fi solicitat simultan cu opțiunea pentru continuarea raportului de serviciu până la împlinirea vârstei de pensionare prevăzute pentru bărbați:

„28. Prin urmare, încetarea raportului de serviciu al femeii la o vârstă mai redusă decât a bărbatului poate și trebuie să rămână o opțiune a acesteia, în contextul social actual. Transformarea acestui beneficiu legal într-o consecință asupra încetării raportului de serviciu ce decurge *ope legis* dobândește valențe neconstituționale, în măsura în care ignoră voința femeii de a fi supusă unui tratament egal cu cel aplicabil bărbaților. Astfel, dispozițiile art. 98 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 188/1999, în redactarea anterioară modificării prin art. I pct. 24 din Legea nr. 156/2018, sunt constituționale numai în măsura în care, la împlinirea vârstei legale de pensionare, dau *dreptul femeii să opteze fie pentru deschiderea dreptului la pensie și încetarea raportului de serviciu în curs, fie pentru continuarea acestui raport* până la împlinirea vârstei legale de pensionare prevăzute pentru bărbați la acea dată.

29. În prima ipoteză, când optează pentru deschiderea dreptului la pensie, raportul de serviciu în curs încetează de drept. Din contră, *în măsura în care funcționarul public femeie optează pentru continuarea raportului de serviciu până la împlinirea vârstei de pensionare prevăzute de lege pentru bărbați, exercițiul dreptului la muncă nu este condiționat de voința angajatorului, dar dreptul la pensie nu va putea fi solicitat simultan*. Curtea observă că, potrivit dispozițiilor art. 53 alin. (1) din Legea nr. 263/2010, vârsta standard de pensionare este de 65 de ani pentru bărbați și 63 de ani pentru femei, dar că atingerea acestei vârste se realizează prin creșterea vârstelor standard de pensionare, conform eșalonării prevăzute în anexa nr. 5 la aceasta lege. În condițiile în care legiuitorul va înțelege să modifice vârstele de pensionare, aceste considerente își păstrează valabilitatea, urmând a fi avute în vedere dispozițiile în vigoare la data împlinirii vârstei de pensionare de către funcționarul public femeie.”

63. Din considerentele expuse în precedent, ca urmare a constatării neîndeplinirii condiției de admisibilitate referitoare la existența unei chestiuni de drept reale, în temeiul art. 2 alin. (1) și al art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, precum și al art. 519 din Codul de procedură civilă, se impune respingerea sesizării, ca inadmisibilă.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 2.846/86/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă, în ceea ce îi privește pe funcționarii publici de sex feminin, dreptul la pensie poate fi solicitat simultan cu opțiunea pentru continuarea raportului de serviciu până la împlinirea vârstei de pensionare prevăzute de lege pentru bărbați, respectiv până la împlinirea vârstei de 65 de ani.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 19 mai 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Georgiana Toader

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	2.760	760	275
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.280		300
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	4.920		440
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	940		100
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	3.760		340
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.500		320
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.200		110

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

Pentru comenzi, accesați www.monitoruloficial.ro, Magazin online, Monitorul Oficial — apariții și abonamente.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	65	160	400	960	2.110	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	115	290	730	1.750	3.850	1.150	2.880	7.200	17.280	38.020

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	75	190	480	1.150	2.530	750	1.880	4.700	11.280	24.820
ExpertMO	140	350	880	2.110	4.640	1.400	3.500	8.750	21.000	46.200

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	140 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2025.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

